

DOPORUČENÍ NA DOBRÉ ČTENÍ

PŘEMYSLOVA KREV / JITKA SVOBODOVÁ

Žánr: Literatura česká, Fantasy, Historie

Vydáno: 2017, Straky na vrbě

Edice: Česká fantastika

ISBN: 978-80-87364-71-0

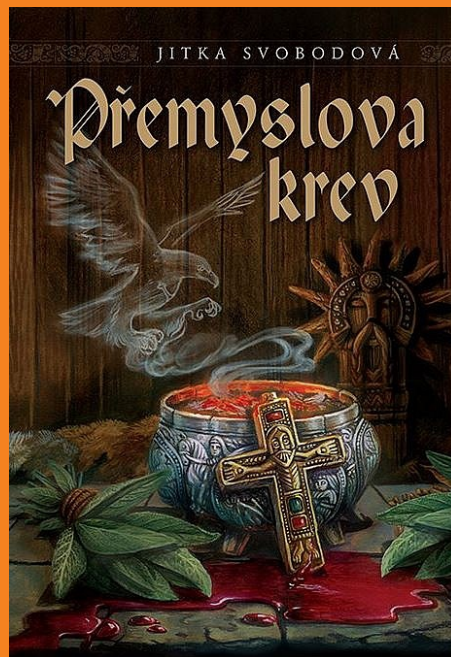
Ráda bych Vám představila knihu mladé spisovatelky Jitky Svobodové „Přemyslova krev“. Autorka vychází z díla magdeburského biskupa Dětmara z Merseburku a pražského kanovníka Kosmase.

Zní to možná suše, ale nedejte se mýlit. Od samého začátku vás osudy bratrů Boleslava, Jaromíra a Oldřicha vtáhnou do děje.

Kniha je přirovnávána k české podobě titulu Hra o trůny. Krom historických událostí, které jsem občas četla hodně rychle (ne vždy mě to bavilo), se před Vámi rozpoutá lýtý boj mezi slovanským pohanstvím a křesťanstvím. Abych pravdu řekla, nejvíce sympatickým mi byl představitel starého náboženství a člen mocného rodu Hněvsa Vršovec, i když se podílel na vyvraždění Slavníkovců.

Knihu doporučuji, protože se od ní nebudete moci odtrhnout a děj svižně odsypá. A pro toho, kdo se chce nenásilnou formou seznámit s naší dávnou historií let 999-1041, je tato kniha opravdu dobrou volbou.

(najdete v A-klubu)

LETNÍ RETRO Z ČÍTÁRNY

V dnešní nabídce z naší čítárny se zaměříme na vzpomínky. Budou to vzpomínky filmové a herecké. Seznámíme se s několika časopisy, které najdeme v repertoáru vydavatelství RF Hobby a BAUER MEDIA.

Vydavatelství **RF HOBBY** se řadí mezi nejvýznamnější vydavatelství časopisů na českém trhu, v jehož vedení je mediální ředitel Jan Zeman.

Společnost sdružuje dlouhou řadu časopisů různých témat, např. společenské, populárně naučné, speciální edice, také zaměřené na ženy a životní styl a pro milovníky luštění křížovky.

V edici „Můj čas na kávičko“ začal v roce 2016 vycházet časopis **Staré dobré časy**, který nabízí na čtyřiceti stranách nostalgické vzpomínky na televizní a filmovou tvorbu i herecké idoly z minulých dob, a to jak českých, tak zahraničních hvězd. Nabízí také nevšední informace ze zákulisí filmových štábů a televizních studií. Nechybí ani množství dobových fotografií a také křížovek, soutěží, horoskopů nebo receptů.

Druhým titulem, vycházejícím ve stejné edici jsou **Osudy slavných hvězd**, zaměřený na životní příběhy hvězd. **BAUER MEDIA** je jedním z předních časopiseckých vydavatelství v České republice. Vydává řadu speciálů, magazínů a společenských týdeníků pro ženy, muže i děti. Společnost je také provozovatelem internetových portálů JenProŽeny.cz, JenProMuže.cz, JenProHolký.cz, DolceVita.cz, Televize.cz.

V edici Pestrý svět a Rytmus života vychází například speciál **Nejlepší seriály** o vzpomínkách a osudech hlavních protagonistů mnoha známých českých i zahraničních seriálů. Dále tituly **Nostalgie**, **Retrospeciál**, které přinášejí mnoho příběhů o osudových láskách, rozchodech a životních zkušenostech hvězd. Pro milovníky vaření vychází **Retro kuchařka** plná zajímavých receptů. V letním období si tedy u nás můžete zavzpomínat na staré dobré **RETRO** časy.

(Martina Tesařová - čítárna)

Náš kolega Lád'a - správce budov knihovny, nejenom že strčí do kapsy Kutíla Tima i Ferdu mravence, ale také je dlouholetý dárcer krve.

18. 6. 2018 za to převzal ocenění z rukou hejtmanky Karlovarského kraje.

Krajská
knihovna
Karlovy Vary

Krajská knihovna Karlovy Vary, Závodní 378/84, 360 06 Karlovy Vary - Dvory - www.knihovnavy.cz, e-mail: knihovna@knihovnavy.cz, tel.: 354 222 888
Mezi regály - občasník pro návštěvníky KK KV - MK ČR 18238 - ISSN 1803 - 246X, vydáno červen 2018

■ Občasník pro návštěvníky KKKV

mezi regály

30/2018
zdarma

LÉTO BUDIŽ POCHVÁLENO

PRÁZDNINOVÝ PROVOZ

Krajské knihovny Karlovy Vary / 2. 7. – 31. 8. 2018

hlavní budova Dvory

PO - PÁ 9.00 - 19.00

SO, NE ZAVŘENO

pobočka Lidická

PO + ČT 10.00 – 11:30

12:00 - 18.00

ÚT, ST, PÁ, SO a NE ZAVŘENO

V zavíracích dnech můžete využít pro vrácení knih BIBLIOBOXY Herbie v Městské tržnici a před hlavním vchodem knihovny ve Dvorech.

9. - 13. 7. 2018 BUDE POBOČKA LIDICKÁ Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ UZAVŘENA

(ODSTÁVKA ELEKTRICKÉ ENERGIE) V době uzavření pobočky můžete využít služeb knihovny ve Dvorech. Pro vrácení knih můžete využít Biblioboxy v Městské Tržnici. Děkujeme za pochopení.

NÁVŠTĚVA LITEVSKÉ KNIHOVNY – SYMPOZIUM PRO KNIHOVNÍKY ZAMĚŘENÉ NA VZDĚLÁVÁNÍ V KNIHOVNÁCH

Ve dnech od 5. – 8. června jsem navštívila naši partnerskou knihovnu Panevėžys County Gabrielė Petkevičiaitė-Bitė v Litvě. Tato knihovna pořádala pro knihovníky odborné sympozium s názvem **Inovativně vzdělávací činnost v knihovnách, výzvy a možnosti ve vzdělávacích aktivitách knihoven**. Přítomné litevské knihovníky a knihovnice jsem seznámila s činnostmi a aktivitami, které Krajská knihovna Karlovy Vary nabízí pro čtenáře se zdravotním handicapem a pro seniory. Naše aktivity jsou opravdu velice rozsáhlé a dlouhodobé, což litevští knihovníci ocenili a věřím, že se nechají inspirovat pro práci v jejich knihovnách. Vedle hlavního programu sympozia byly uspořádány také odborné workshopy, kde si knihovníci mohli vyzkoušet praktické činnosti, které je možné realizovat v knihovnách.

Jsem ráda, že jsem mohla vidět a poznat tuto zajímavou zemi. A co mě zaujalo nejvíce?

Litva je téměř bez kopců, jsou zde samé roviny, nejvyšší místo neměří ani 300 m. Žije zde asi 2 800 000 obyvatel, v posledních letech zemi hodně lidí opustilo kvůli práci v zahraničí. V Litvě je hodně čápů, mají zde vhodné podmínky k životu. Města i vesnice vypadají podobně jako u nás. Prohlédla jsem si též hlavní město Vilnius, které je opravdu moc pěkné a zajímavé. Okusila jsem

místní tradiční kuchyni a musím říci, že mi opravdu chutnala. Zaujala mě studená růžová polévka, recept od kolegyně Virginije je již na cestě.

Též mají výborné bramboráčky a velmi chutné je místní pivo. Pro návštěvníky Litvy z České republiky jsou příznivé i ceny jídla a pití v restauracích.

Litevci jsou přátelští a skromní. Je možné se s nimi dobře domluvit rusky, zejména se těmi staršími, protože mladí se ruštinu již moc neucí.

Dle mého názoru jsou knihovnické služby v Litvě na velice dobré úrovni. Knihovny, které jsem navštívila, mě velmi inspirovaly a jsem ráda, že jsem mohla litevské knihovny, i tuto krásnou zemi, navštívit.

(Bc. Michaela Kožíšková)

CESTUJEME S KNIHOU NAŠÍM REGIONEM

PO STEZKÁCH ZA POZNÁNÍM ŽLUTICKA

Trochu neznámou je pro mnoho lidí oblast Žluticka. Zdejší mikroregion je však bohatý na krásnou přírodu, ale i na památky. Zdejší okrašlovací spolek se snaží, aby se tyto atraktivy dostaly do většího povědomí. Vytvořili zde za tímto účelem i naučné stezky. Chtěla bych vám doporučit pro prázdninové putování jednu z nich - **Křížkovou cestu**.

K této tématice vám může krajská knihovna doporučit zároveň i nově vyšlou publikaci **Hany Hnykové a Jana Boreckého „Dědictví aneb Obnova drobných sakrálních staveb na Žluticku“**, které na své letní cestě můžete obdivovat.

Knihu najdete v oddělení regionální literatury.
(Gerda Lorenzová, odd. regionální literatury)

NA NÁVŠTĚVĚ: IRENA DOUSKOVÁ

Čtenáře spisovatelky Ireny Douskové zajisté potěšila návštěva této neobyčejně milé dámy, která proběhla na pobočce Lidické v podvečerních hodinách ve středu 6. června 2018. Irena Dousková přivezla do Karlových Varů svoji nejnovější knihu *Rakvičky*, jejíž křest se konal o týden dříve v Praze. Z této dojemné perestrojkové road-movie zazněly čtyři úryvky, kterými autorka vyčarovala nostalgickou atmosféru a vyvolala vzpomínky na dobu, již si většina z příchozích posluchačů dobře pamatovala. Dobu dětství či mládí, ale také dobu vlády jedné strany, perzekuce nepohodlných osob a zákazu čehokoliv, co se neztotožňovalo se socialistickou "morálkou". Možná nám Irena Dousková chtěla připomenout, jak snadné je přijít o principy svobodné a zodpovědné společnosti, zvláště dnes, kdy se do čela vlády dostal člověk bez morálky a skrupulí. V druhé části večera odpovídala Irena Dousková na otázky nadšených posluchačů. Vyprávěla o své básnické tvorbě, oblíbených autorech, práci na divadelních scénářích. Vzpomínala na dětství v herecké rodině, na přátele ze studií, na spolužačku a přítelkyni Lucii Lomovou, která je mimo jiné také autorkou oficiálních webových stránek Ireny Douskové. Samozřejmě dotazy směřovaly k dnes již legendárnímu představení *Hrdý Budžes*, v němž hlavní roli ztvárnila vynikající Barbora Hrzánová. Pro tuto roli si ji vybrala sama autorka a tehdejší spolupráce je obě odměnila letitým přátelstvím.

(Michaela Čápková)

CENA DOBROVOLNÍKA ROKU: KŘESADLO

„Cena pro obyčejné lidi, co dělají neobyčejné věci“

Dobrovolnice Krajské knihovny v Karlových Varech paní Nad'a, byla nominována na cenu dobrovolníka roku Křesadlo. Nominovali jsme ji za činnost, kterou pro naši knihovnu dělá. Paní Nad'a vede projekt Relaxování při pletení a háčkování pro nedonošené děti. Každé úterý odpoledne učí ženy plett a háčkovat čepičky, chobotničky a botičky, které následně předáváme přes společnost Nedoklubko z.s. do nemocnic.

Každé úterý se tak v A-klubu v přízemí knihovny sejde kolem 20 žen, nejružnějšího věku, které se chtějí naučit něco nového či být prostě ve společnosti lidí, kteří mají stejný zájem. Při této akci vznikání, či se obnovují, přátelství a to je krásný bonus tohoto projektu. Dobrovolnice Nad'a cenu Křesadlo nakonec bohužel, v obrovské konkurenci, nezískala. To ovšem nám ani jí nevadí. Je důležité a krásné dělat věci, které člověka naplňují, a které ho baví a to je tou hlavní cenou za dobrovolnickou práci. A naší výhrou jsou právě takoví dobrovolníci, jako je naše Nad'a.

(Ing. Eva Vodičková, A - klub)

PŘEDSTAVUJEME SLUŽBY KNIHOVEN

Z KNIHOVNICKÉHO ŽIVOTA...SKUTEČNĚ SE STALO

Přijde opilý čtenář do knihovny. Je dost hlučný a tak trochu agresivní. Chce knihu, kterou knihovna nemá a začne být hodně naštvaný. Následně chce telefon na ředitele knihovny a knihovnice mu opáčí, že telefon na ředitele bohužel nezná, ale ať čtenář si zkusí napsat dotaz na **"Ptejte se knihovny"**.

A co je vlastně „Ptejte se knihovny“?

SLAM POETRY

Chtěla bych vás upozornit na specifický styl básnického přednesu, který vznikl ve **Spojených státech amerických v druhé polovině 80. let minulého století**. Za zakladatele je považován chicagský básník, původním povoláním zedník, **Marc Smith**.

Poetry slam (v češtině častěji užíván název Slam poetry), jeho podoba, není přesně ukotvena jasnými pravidly, v principu ale platí, že přednes musí být natolik sugestivní, jímavý či zábavný, aby dosáhl největšího ohlasu v publiku.

Od stand-up výstupů se liší zapojením básnických prvků, jako je rytmus, rýmování, popřípadě aktivním pohybem po jevišti či sále. Často tak připomíná rap bez hudebního podkresu. Rovněž se nepoužívají žádné rekvizity či kostýmy. Přednášený text může být předem připravený, eventuálně přímo na jevišti čtený, nebo může být tvořen na místě. Nicméně obsah výstupu by měl být autorský. Od diváků se očekávají reakce na výkon účinkujícího. Pokud nezaujme, může být z pódia vypískán.

Jaká je historie slamu v České republice?

První celonárodní kolo slam poetry v ČR proběhlo roku 2003 na olomouckém festivalu Poezie bez hranic.

Soutěž inicioval významný německý básník a prozaik českého původu Jaromír Konečný, který se poetry slamu v Německu aktivně věnuje, jejího pořádání se pak ujal brněnský nakladatel a spisovatel Martin Reiner. V roce 2004 se od května do října uskutečnilo již deset regionálních kol. Finále v roce 2005 se konalo již v Klubu Fléda v Brně a od té doby se pořádání každoročního národního kola a jiných akcí souvisejících se šířením slam poetry nejen v České republice ujalo Občanské sdružení Fléda. Od roku 2015 předala Fléda organizaci celostátní soutěže Detour Production, s čímž se změnilo i místo konání finále

Ptejte se knihovny
Je koordinovaná dotazovací služba českých knihoven, která navázala na praxi dotazovací služby Referenčního centra Národní knihovny. V současné podobě funguje od listopadu 2002. Cílem služby je odpovídat na všeobecné dotazy nejen čtenářům knihoven, ale i ostatním uživatelům internetu. Zúčastněné knihovny garantují odpovědět na dotaz do dvou pracovních dnů od jeho přijetí, ovšem pokud je dotaz pracný nebo je nutné jej předat jiné instituci, může zodpovězení dotazu trvat i déle. V takovém případě je uživatel informován. Dotaz je možné položit ve dvaceti oborových a jedné obecné kategorii kterékoli ze zúčastněných knihoven. Všechny dotazy je možné prohlížet v archivu služby. **Úkolem knihovny není vždy dotaz plně zodpovědět, ale spíše doporučit vhodné zdroje a poukázat na další možná řešení problému.**

<https://www.ptejteseknihovny.cz/>

Mistrovství ČR. Počínaje rokem 2015 putuje finále po několika městech, kde je největší slamová divácká základna a tradice (Plzeň, Brno, Praha, Olomouc...)

Základní slamová pravidla celostátní soutěže v ČR jsou:
1/ vlastní text
2/ časový limit 3 min.
3/ žádné rekvizity

Porotu vybírá organizátor soutěže náhodně přímo z přítomného publika před samotným zahájením soutěže.

Filip Koryta

Obvykle má porota pět až deset členů. Porotci přiřazují účastníkům soutěže body. Pokud účinkující získá dva tituly, stává se „doživotním profesionálem“ a do soutěžní sekce se již neúčastní. Mezi držitele mistrovského titulu patří například Bohdan Bláhovec, Jan Jílek, Jakub Foll či Metoděj Constantine.

A jak se slam poetry dotýká našeho regionu?

Vítězem disciplíny stojící na pomezí poezie a divadla se v roce 2017 stal Filip Koryta vystupující pod pseudonymem Dr. Filipitch. V roce 2018 bude reprezentovat české barvy na evropském mistrovství, jež se uskuteční v Budapešti. Filip Koryta je rodák z Kraslic a absolvent sokolovského gymnázia. Po vysokoškolských studiích žije v Plzni.

(Gerda Lorenzová – odd. regionální literatury)

PŮJČOVÁNÍ VENKOVNÍCH HER

V A - klubu zdarma na 14 dní ZAPŮJČUJEME tyto HRY:

- MÖLKKY - DŘEVĚNÉ KUŽELKY
- HÁZENÍ KROUŽKŮ
- KUBB

- CORNHOLE
- PÉTANQUE

vyskakovat. Dříve za mnou chodívaly kamarádky ze sídliště na kafe nebo na karty, bylo veselo a den vždy rychle uběhl. Během let jich ale postupně ubývalo, až nakonec nezůstala žádná. Všechny jsou už dávno v pánu. Jedna věc se ale za ty roky nezměnila. Denně vstávám v šest hodin ráno, vypiju si ranní čaj a vytáhnu svou starou oblíbenou deku, na které cvičím Pozdrav slunci a další cviky, které jsem se naučila už v mládí. Tehdy jsem si jógou vyléčila dlouholeté bolesti zad a od té doby jsem cvičit nepřestala. Není pro mě problém dát dlaně na zem nebo udělat na parketách provaz ani v tomto věku. Jenže to nikdo neví. Nikoho to totiž nezajímá. Není nikdo, koho by to zajímalo. Jediným, s kým přijdu do styku je pečovatelka, co mi nosí pravidelně obědy a Jana, která mi dvakrát do týdne nakoupí a zdrží se tu necelou hodinu. Je totiž pracovně vytížená, v šedesáti letech si založila prosperující firmu a dnešní pracující lidi nemají na nic čas. Naštěstí jsem se před pár lety naučila pracovat s počítačem, přihlásila jsem se tehdy na kurz pro seniory v místní knihovně. Díky svým znalostem jazyků mám po světě pár známých, se kterými jsem se sice osobně nikdy neviděla, ale vždy si dobře popovídáme o všem možném. S mojí přítelkyní Charlotte z Velké Británie konverzujeme na dálku pravidelně každou neděli po obědě. To mě drží nad vodou.

Příspěvky na péči jsou dobrá věc. Dříve jsme se o své rodiče a blízké starali, protože jsme chtěli a neměli jsme za to nic, dnes za to musí stát rodinné příslušníky upláctet. Lidi se taky kolikrát starat nemohou, protože i ve věku přes šedesát let chodí stále do práce. Není to jako za nás, kdy se chodilo do důchodu v padesáti, byl čas na vnoučata a čas na stárnoucí rodiče.

Předstírat demenci, inkontinenci a bolavé klouby nevzbuzuje v mém věku ani náznak podezření. Doprovodila mě Jana, aby se jí mohli ptát. Ode mě zjistili jen nepřiléhavé odpovědi a desorientaci. Nevěděla jsem kdo je prezidentem, kolikátého je a jestli je podzim nebo jaro. Záhy dotazování vzdali. Na urologii se podívali na ročník narození a automaticky mi napsali pleny na tři měsíce. Na ortopedii mě ani nenechali svléknout do prádla a konstatovali od stolu povšechné degenerativní změny kloubů a omezenou hybnost páteře. Po vyřízení nezbytných formalit mi následně přiklepli nejvyšší příspěvek na péči.

Za necelý rok jsem si tak splnila svůj největší sen. Sedím v letadle směr Dillí a své devadesáté osmé narozeniny oslavím za pár dní již v Indii. Zajdu si zacvičit do ašrámu a vykoupat se do posvátné Gangy. Možná, že se v ní za nějaký čas už budu koupat navždy. Nikomu to vadit nebude, nikdo mě už totiž nezná a nikomu na mně nezáleží. Jen já vím, že já jsem stále ještě já. Nejsem žádná stará demenční bába, za kterou mě doma všichni měli. Dokážu se ještě radovat ze života a užívat si v rámci možnosti každého dne. A dokud budu po tomto světě kráčet, budu se o to snažit. Můj život má smysl.

ÚNIKOVÉ HRY V KNIHOVNĚ

ZAJÍMAVÁ MÍSTA KARLOVÝCH VARŮ

Stará pražská silnice v Karlových Varech

Tato silnice na východním okraji intravilánu Karlových Varů je zcela ojedinělým technickým dílem. Ačkoliv je dnes nazývána **Starou pražskou**, byla v době svého vzniku i později označována **"Neue Kunststrasse nach Prag"** nebo **"Neue Chaussee nach Prag"**. Iniciátorem stavby, která se odehrála v letech **1804-1811**, byl **hrabě Rudolf Chotek**, nejvyšší purkrabí Království českého. Nákladem **160 000 zlatých** tak byla vybudována spojnice obchodního centra města a vesničky **Hůrký** na východním okraji lázeňského města. Svě tehdejší jméno získala proto, že nahradila starší úvozovou cestu na Prahu, jejíž pozůstatky můžeme dodnes spatřit v lázeňských lesích ve svahu severozápadně od tělesa silnice.

Silnice se odvážně vine v úbočí západních svahů Ottovy výšiny od mostu blízko ústí řeky Teplé do Ohře až do geografického sedla v Hůrkách (584,9 m n. m.), a překonává tak při své délce cca **4300 m** výškový rozdíl téměř **211 m**. Ve své době bylo toto dílo považováno za velký **fenomén silničního stavitelství**. Dnes je jako Stará pražská silnice označován již jen východní úsek silnice cca **1950 m** dlouhý, vedoucí mezi bývalým zájezdním hostincem **"U města Lvova"** (dodnes zachovalým) a průjezdným hostincem pod zmíněným sedlem v Hůrkách (demolovaným v 70. letech minulého století). Právě tento úsek silnice by měl být vzhledem ke svým technickým, architektonickým a kulturním hodnotám vyhlášen za nemovitou kulturní památku.

Stará pražská silnice je již klasickým architektonickým prvkem města, částečně tvořícím hranici vnitřního území lázeňského města Karlovy Vary, charakteristickým mnoha možnostmi panoramatických výhledů do údolí řeky Teplé. Jedno z takových míst s výhledem na **Heleninu výšinu** (od r. 1911 s budovou hotelu Imperial) se stalo v r. **1812** svědkem setkání **J. W. Goetha** s **L. v. Beethovenem**. Silnice je hojně využívána návštěvníky jako nejmalebnější příjezdní komunikace do lázeňského místa, na východ od Vřídla vhodně dotvářející zdejší krajinu. Pohledy od Teplé k východu nebo od výšiny Imperialu k jihovýchodu patří k výjevům, které zde lze spatřit ve většině prospektů města.

(Gerda Lorenzová)

čtení na léto

oceněné povídky 11. ročníku literární soutěže krajské knihovny karlovy vary, které jen o kousek minuly „medailové pozice“.

ANNA Markéta Plešková

Když bylo Anně sedmdesát sedm let, zamilovala se. Byla to láska tak čistá a bezbranná, tak dětská a naivní, že si sama o sobě nejprve pomyslela, že se už nadobro pomátla. Nemohla si ale pomoci, neviděla nic než ten obličej, který vyzařoval stejné porozumění, jako obličej maminky, když byla Anna jako malá holčička nastydlá. Cítila jen vůni jeho těla, vůni, která jí něco připomínala, něco, co zaváňelo historií a nánosy prachu a cizinou a prací. A také ten hlas - bral ji s sebou do budoucnosti, sliboval, přísahal - a ona mu věřila. Pojd' se mnou a všechno tohle zažiješ. Naslouchej mi a objevíme spolu svět. Chyt' mě za ruku a vzpomeň si na dětství. Jeho ruce, ty byly kapitolou samy o sobě. Měl konečky prstů jako nejjemnější peří, ohyby článků jako vrásky od smíchu kolem Anniných očí, dlaně jako všední dny a paže jako znovu nalezený domov a bezpečný přístav. Když bylo Anně sedmdesát sedm let, poprvé se zamilovala. Ten den přišel do jejího pokoje a oslovil ji, jako by se znali už dávno. Zeptal se jí, jak se vyspala, sklonil se nad ní a jeho modré oči, ve kterých se zračil příboj, dálka a vše prostupující melancholie, ji uchvátily. Nevěděla sice, co dělá cizí muž v jejím pokoji, ale místo zloby cítila jen vděčnost. Když jí pak ještě přinesl čaj - heřmánkový, který měla nejraději - a prohodil s ní několik vět o filmech jejich mládí a hudbě, kterou Anna nadevše milovala, bylo jí jasné, že si v jejím srdci vydobyl malé, ale trvalé místo. Ještě večer, když šla spát, usmívala se sama pro sebe a doufala, že zítra přijde zas. Ráno, když se probudila, seděl vedle ní na posteli cizí muž a hovořil s nemocniční sestrou. Když poznal, že je Anna vzhůru, otočil se na ni. V jeho modrých očích se značil příboj a dálka a odevzdanost a Anna se poprvé v sedmdesáti sedmi letech zamilovala.

CIGARETOVÝ KOUŘ Zdeňka Kolářová

Zrovna jsem se rozešel s přítelkyní. Plánoval jsem s ní budoucnost. Tak už to ale bývá. Podvedla mě a to jsem neunesl. Odpustil bych jí všechno, ale tohle nikdy.

Pořád na ni myslím. Na to, jaké měla vlasy, jak voněla. Na její tělo. Vše je v mé paměti hluboce zaryté a já jen doufám a modlím se k bohům, abych konečně zapomněl. Chci zapomenout. Už je to skoro rok, co jsem se s ní rozešel. Od té doby jsem zkameněl. Mé city zkameněly a já už necítím zhola nic než nenávisť. Jsem poháněn nenávisť. Možná ani nechci nic cítit. Proč taky?

Měl jsem za ten rok spoustu jiných žen. Už ani nevím kolik. Přestal jsem to počítat. Doufal jsem, že mi to pomůže zapomenout. Nepomohlo. A tak se musím svěřit takhle. Musím se svěřit vám. Došel jsem do bodu, kdy nevím, co mám dělat, a nejspíš potřebuji pomoci.

„Co Vás trápí?“

Však jsem to řekl. Trápí mě ona. Myšlenky na ni. Pořád cítím

to, jak voněla. Po cigaretách. Borůvkové Camelky. Cítím je všude, a to jsem zarytý nekuřák. Nechtěl jsem jí tohle tolerovat, ale jak já ji miloval. Strašně moc. To si ani nedokážete představit.

Poslední dobou jsem měl chuť ji najít. Udělat z ní kořist a ze mě lovce. Najít ji a rozrhat na kousky, protože kdybych věděl, že už neexistuje, bylo by mi líp... necítil bych už tu vůni cigaret.

„Co Vás trápí?“

ONA! Její přítomnost na téhle planetě mi vadí. V tomhle vesmíru. Mám pocit, že mě dohání k šílenství. Co pocít?! Ono se to vážně děje. Asi trpím paranoiou. Když jdu po ulici. Když jsem doma. Všude cítím tu vůni. Všude.

Víte, ona mi byla vždycky oporou. Byla jako psycholog. Mohl jsem jí cokoliv říct. Vždycky mi dokázala poradit. Vždycky si zapálila, a pak se mě zeptala: „Co tě trápí?“

Od toho osudného momentu jsem ji nekontaktoval. Snažil jsem se. Snažil jsem se zapomenout. První týden jsem lital po barech a všech klubech ve městě. Peníze mě netrápily. Měli jsme společný účet a já ho stihl zablokovat dřív, než stačila něco říct. Nezbylo jí nic. Ani dům, protože ten je psaný na mě. Ani peníze.

Ale teď... už jsem na ní skoro nemyslel. Nemyslel jsem na nic. Necítil nic. Až teď. Před dvěma dny jsem přišel pozdě večer domů. Sedl si do křesla a zapnul jsem počítač. Běžně si nosím práci domů. Nemám pak čas přemýšlet nad ní. Pak jsem to ale ucítil. Tu vůni. Tu vůni cigaret. Zavanula z rohu místnosti, kde vždycky kouřila. Zarazilo mě to. Nikdo tam nebyl. Jak by taky mohl. Ona byla pryč. A já... fyzicky ne, ale psychicky jsem byl ztracen kdesi v hloubi jámy plné tmy... v mé hlavě.

Přešel jsem to. Ráno jsem nad tím ale pořád přemýšlel. Vystříkal jsem roh pokoje sprejem. Včera jsem to cítil znovu. Zase z toho samého rohu.

Dnes... dnes jsem jí chtěl konečně po roce zavolat. Zvedla to nějaká dívka a oznámila mi, že tenhle mobil koupila v bazaru a netuší, co po ní chce. Tak jsem zkusil jejího bratra... neměl jsem to dělat. Řekl mi... ach bože... řekl mi, že tři dny potom, co jsem ji vyhodil z domu, ji policie našla mrtvou. Byla pod mostem zabalená do podzimní bundy s lahví rumu u nohou. Umrzla. Nenechal jsem jí nic. Vlastně ani oblečení a věci, co měla tady v domě. Všechno jsem ten večer spálil. Jediné, co měla u sebe, byly dvě krabičky cigaret. Zahřívala se jimi jako dívka se zápalkami z té pohádky od Andersena. Nevím, proč nešla domů. Nevím nic. Víím jen, že teď to cítím znovu. Ted' v tenhle moment, kdy sem píšu, cítím ten cigaretový kouř z rohu místnosti. Cítím. Cítím, jak si zapaluje cigaretu.

„Co tě trápí?“

NEPŘEDĚLAJÍ MĚ Jan Parolek

„Neboj! Vojna z tebe udělá chlapa!“ řekl mi táta, když jsme se na nádraží loučili. Myslím si, že to je pěkná pitomost. Řekl bych, že chlap už jsem, pokud na něčem takovém vůbec záleží. Jarmila by k tomu rozhodně měla co říct… A Ivana taky. Dva roky, do háje. A nesnáším uniformy, rozkazování, nesvobodu, zabíjení… celý svět je toho plný. Američani ve Vietnamu, pořád nějaký ruský cvičení u nás – kdo má tohle zapotřebí? Prý boj za mír! Přitom by stačilo, abychom se všichni měli rádi, trochu se chápali, nezaměřovali se pořád jenom na materiální svět, jako je to neustále v rádiu, kolik oceli se vyrobilo, o kolik procent se překročil plán – copak tohle jsou skutečné hodnoty? Být sám sebou, uskutečňovat sám sebe do nejzazšího potenciálu, nic nepotlačovat, nečinít násilí ani sobě, ani nikomu jinému. Láska. Láska je odpovědí na všechno. Zbourat tenhle starý, nenávidný svět, a žít už jenom v lásce.

Ale nepředělají mě. Můžou mě ošťihat, můžou mě obléknout do uniformy, můžu se učit střílet a deklamovat ty jejich nesmysly, ale na tom nezáleží. Vím, kdo jsem a co jsem, jsem to já a vždycky budu. Nemůžou mi sebrat vůni větru a světlo slunce, nemůžou mi sebrat můj vnitřní svět – a za dva roky jsem zase v civilu, vlasy dorostou, bigbít se hrát nepřestane, láska nezanikne.

Je to nezvyk, sice teprve září, ale je mi zima, jak fouká na uši a zátylek. Už je to pěkných pár let, co jsem měl vlasy tak krátké.

Bože, už jsem snad týden nespal. Pořád řev, všechno v poklusu, úkoly naprosto beze smyslu a ještě nesmyslnější tresty. Mám hlad. Jsem tady teprve měsíc a nedokážu myslet na nic jiného, než jak se odsud jenom na chvíli dostat. Ale bažanti opušťáky nedostávají, snad za měsíc či za dva… Ten smrad a špína jako by zalézaly všude.

Něco se děje. Prý přijeli Rusové. Moc to nechápu, vždyť už tu byli od začátku léta, na cvičení. Všichni lampasáci jsou nějak nejistí. Opušťáky nejsou a nebudou. Prý opatření kvůli kontrarevolučním živlům venku.

Mám pocit, že bych teď už útočnou pušku vzor 58 dokázal složit a rozložit i poslepu. Nepřekvapilo by mě, kdyby to po nás taky chtěli. Každý druhý den politické školení mužstva. Nenechám se ale přece zblbnout těma jejich komunistickejma kecama. Ne, že bych nějak miloval Ameriku a to její neustálou rozežranost a atomovky všude po Evropě. Pravda je jinde. Naštěstí tohle všechno vím už z dřívějška, není to tak, že bych se tu nějak učil. Ale strašně bych se potřeboval vyspat a mít chvíli času na přemejšlení. To je tady ovšem nemožný. Mazáci tě chvíli nenechají na pokoji a už jsem viděl, co se stane, když si něco zkusíš. Jsou to svině. Člověk by neměl nenávidět, láska je odpověď, ale… jak milovat tyhle zvířata?

Pořád nás nepouštějí ven. Samozřejmě nemáme ani rádio. Jedno je sice v místnosti politickýho školení, ale nefunguje. Prej ochrana před kontrarevolučníma živlama a teroristickejma diverzema. Možná jsou to nesmysly, možná ne. Lidi občas napadají různý pitomosti. Pořád něco hrotí, pořád by bojovali…

Klapálka zavřeli do vězení za šíření reakčních bludů, našli u něj nějaký náboženský letáky. Nenašli by je ale, kdyby ho někdo neprásknul. Konkrétně Vondruška, myslí si všichni. Pár kluků mu šlo rozbít hubu, ale nepřidal jsem se. Takovejhle způsob řešení problémů se mi hnusí. Zřejmě se k němu ale nedostali, protože je taky někdo podrazil. Teď jsou v base všichni.

Ne, že bych miloval komouše, ale spousta těch věcí na politickejch školeních dává smysl. Nemusím mít rád ideologii, ale je přece potřeba mít rád lidi. Všechny armády všude jsou stejný, ale je fakt, že my alespoň nikde nebojujem'. To musím týhle hnusný díře přiznat, že po nás nechtějí, abychom někde

chcíпали, i když nás na to jakože teoreticky připravujou.

Bartáka, Pečku a Wünsche pustili z basy. Říkají, že Klapálka odtamtud odvezli rovnou do nemocnice, oficiálně zápal plic, neoficiálně naštípnutej obratel. Zjevně si myslí, že jsem je prásknul já. Máme teď dvojitý směny a extra noční pochody, prej obrana proti diverzním bojůvkám. Je únor a mrzeme. Co tam venku blbnou, do prdele? Nikdo z nás se od srpna nedostal ven. Pošta se cenzuruje a v podstatě nechodí.

Na hajzlech mi někdo rozbil držku. Nevím kdo, skočili na mě zezadu a přes hlavu mi hodili deku. Myslím, že Barták, Pečka a Wunsch, ale těžko říct. Všichni jsou našponovaný jak hovado. Na to nespání si člověk nějak zvyknul a jídla už dostáváme trochu víc, ale všichni jsou z toho úplně na nervy. Neustálejma poplachama a nočníma pochodama je všechno úplně rozbitý, člověk žije od žrádla ke žrádlu, vůbec už ani nevím, co je za den. Každopádně si teď dávám bacha. Tomáš a Václavka byli v base taky, prej to bylo dost hustý, pokud člověk neměl na podmáznutí bachařů. Úplně jasně je tam dostal Vondruška, kterej to táhne s mazákama.

Politický školení máme každej den, a dvojitý. Musím říct, že ačkoliv komouše nesnáším, spousta toho dává smysl. Každej přece chce, aby byl pořádek. Každej si může dělat, co chce, když s tím nesere ostatní. To jsem si přece vždycky myslel. A tady se serou všichni do všech. Kdybychom taky už kurva mohli ven. Jenomže tam je podle všeho taky pořádnej bordel. Prej tam upálili už dva kluky a furt jsou nepokoje a stávky a sabotáže. Kéž by už byl konečně klid.

Začíná to bejt dost vostrý. Už jsme zase asi tři dny nespali. V Brně se něco posralo a musíme tam jet. Je to vlastně poprvý co jedem ven z kasína, když nepočítám ty lesy okolo. Prej hořej policejní stanice a nějakýho vojáka tam umlátili šutrama. Vyrabovali taky Tuzex a přizabili prodavačku. Kurvy materialistický chamtivý. Zatímco my tady hnijeme v kasárnách, žereme šlichtu, nespíme, honíme se jako idioti po buzerplace, nějaký kokoti z Brna si z toho dělají divokej západ.

Je to zvláštní pocit, zase vesnice a silnice, je konec léta, srpna. Skoro jsem už zapomněl, jaký to je, v kasinu člověk nemá moc čas na čuchání větru a poslouchání ptáčeků. Zase se ve mně probouzejí ty věci, na který jsem už tak dlouho neměl čas myslet. Natáhnul bych se na slunce a spal, kdyby to bévépěčko tolik neházelo.

Vjíždíme do města. Na ulicích spousta lidí, užívají si prázdnin. Spousta holek v minisukních. Do prdele, už rok trčíme v tom lágru, zatímco venku běhají takovýhle holky. A nepustěj nás ven, protože tady furt někdo vymejší krákoviny a lampasáci jsou z toho posraný. Jsou to idioti všichni, ale kdo se těch lidí venku vůbec prosil, aby něco dělali? Proč se nemůžou chovat normálně? Proč nejsou vděčný, že nemusejí šaškovat na buzerplace a vymejšlej nějaký kokotiny? Serou mě, když na ně koukám, když vidím, jak se na mě ksichtěj', jenom proto, že jsem v zeleným, že oni mají šortky a dlouhý vlasy, zatímco já se tu smažím v helmě a těch špinavejch hadrech, a štípe mě pot… už měsíc jsme se nemyli, byla voda sotva na pití. A je jich čím dál tím víc, už blokujou ulici. Zpomalujeme a z vejfuků stoupá smrad nafty a vedro. Tak tady to je, tady se to děje, všechny ty hovna, kvůli kterejm máme noční pochody a posunutý budičky a dvojitý služby, všichni ty zpyvykaný městský sráči, co si nedají pokoj. Člověk by měl přece nechat ostatní na pokoji, neprudit, to jsem si myslel vždycky. Nejde tady o to, že jsem v mundůru a že teda dělám to, co se mi řekne, vidím věci furt stejně. Pořád přece ocením krásu. Když vidím ty holky okolo, tak bych-Jsem pořád stejnej, přece, nejde o to… brečel bych, z toho, že nemůžu bejt teď'ka někde na trávě, s pivem a kytarou jako vždycky dřív. A proč když tihle můžou, proč tam nejsou? Proč stojej' na ulici a hrozej' na nás pěstma? Co serou?

Je jich pořád víc, všude se tlačej', poručík řve a v helmě je vedro, z toho smradu nafty by se jeden zalknul. Tak pohněte se, do prdele! Kurva do koho se serou? Natahuju závěr útočný pušky vzor padesát osm.

ODJEZDY Jan Pytel

23. únor 1939, Katovice, Polsko
Středně velký kufr.

Košile, kalhoty, boty, sako, rolák, dvoje trenýrky, dvoje ponožky, tři kravaty, šála, rukavice.

Ručník, mýdlo, zubní kartáček, zubní pasta, hřeben, toaletní voda.

Fotografie, dokumenty, peníze.

Peníze, cestovní pas, platební karta, smartphone, nabíječka, USB disk.

27. srpen 1968, Praha, Československo

Velký kufr.

Dvě košile, tři trička, dvoje džínsy, boty, sandály, dva svetry, patery trenýrky, sedmery ponožky, plavky.

Potápěčské brýle, ploutve, šnorchl.

Zubní kartáček, zubní pasta, mýdlo, šampon, deodorant, hřeben.

Peníze, cestovní pas, řidičský průkaz, vysokoškolský diplom. Foták.

Peníze, cestovní pas, platební karta, smartphone, notebook, nabíječka.

13. duben 1992, Sarajevo, Bosna a Hercegovina

Malý batoh.

Cestovní pas, peníze, adresář.

Dvě trička, troje kalhotky, dvě podprsenky, troje ponožky, džínsy, svetr, bunda.

Zubní kartáček.

Peníze, cestovní pas, platební karta, smartphone, notebook, nabíječka.

8. srpen 2014, Donětsk, Ukrajina

Malý kufr.

Kalhoty, dvě trička, troje trenýrky, dvoje ponožky.

Zubní kartáček, zubní pasta.

Léky.

Cestovní pas, peníze, platební karta, smartphone, notebook, nabíječka.

26. listopad 2016, Aleppo, Sýrie

Malý batoh.

Dvě trička, džínsy, rolák, šála, čepice.

Peníze, cestovní pas, platební karta, smartphone, nabíječka, USB disk.

Jsem to pořád já? Dokážu vnímat a cítit a rozplakat se? Jsem to já?!

SPLNĚNÝ SEN Tereza Igazová

Pomalu jsem se zvedla ze židle, když se z pootevřených dveří ordinace ozvalo: „Tak pojďte, babi!“. Vzhledem k tomu, že jsem v čekárně zbyla už jen já, pochopila jsem, že tím sestra míní patrně mě. Kdysi bývalo dobrým zvykem mě tady oslovovat „paní primářko“. Je to tak dávno, že už si to tady z nynějšího personálu nemůže nikdo pamatovat. Souravým, ale stále ještě pevným krokem vcházím do místnosti.

Že čas letí neuvěřitelně rychlým tempem, jsem si v plné míře uvědomila až v minulém roce. Bylo to na oslavách 120 let od založení gymnázia, kde jsem před osmdesáti lety odmaturovala se samými výbornými. Při řazení jednotlivých absolventských ročníků zjistili, že pro naši třídu nemají připravený transparent s označením roku ukončení studia. Kdosi z pořadatelů to někam odběhl řešit, zatímco lidé v průvodu vznikajícím před gymnáziem a připraveni vyrazit směrem k náměstí nervózně přeshlapovali. Stále jsem doufala, že se na poslední chvíli přece jen objeví někdo z mých spolužáků, ale to se nestalo. Přinesli mi provizorní ceduli vyrobenou z kartonu, připevněnou kovovými připínáčky ke kusu nějaké špatně opracované latě, z níž jsem si zadřela do levé ruky třísku. Bylo již třeba vyrazit. Vypadalo to, že s cedulí zdviženou nad hlavu udávám celému zástupu lidí tempo, neboť jsem kráčela hned za žesťovou kapelou jako první. Bohužel jsem ze všech absolventů našeho gymnázia neznala už nikoho. Všichni byli o mnoho let mladší, takže jsme se za dob našich studií nemohli na chodbách školní budovy ani potkat. Připadala jsem si osamocená a zároveň plná vzteku vůči ostatním spolužákům, kteří na oslavy nedorazili a zanechali mě tak v dost trapné situaci. Kde k sakru všichni jsou?!

Nevím, proč jsem se zrovna já dožila tak vysokého věku. Myslím, že jsem k tomu neměla ani nějaké zvláštní předpoklady. Maminka měla cukrovku a tatínek zemřel v mých sedmnácti letech na infarkt. Možná i proto jsem se rozhodla kráčet v jeho šlépějích a rozhodla se jít studovat medicínu, stejně jako před lety on. Vzhledem k tomu, že jsem byla premiantkou ročníku, nebyl pro mě problém složit úspěšně přijímací zkoušky na lékařskou fakultu do Brna. Můj profesní život se pak odvíjel celkem zdárně a v osmatřiceti letech jsem se stala primářkou gynekologicko-porodnického oddělení, což byl na ženu v tehdejší době převážně mužského zdravotnictví poměrně velký úspěch. Paradoxně jsem zrovna já nemohla mít děti. Rukama mi prošly stovky a stovky miminek, které jsem pomáhala rodit, ale vlastní jsem na tento svět nepřivedla žádné. Po deseti letech jinak spokojeného manželství jsme si adoptovali tříletou Janu. Jana to ví a je mi za to dodnes vděčná. Vytáhli jsme ji tenkrát z bídných sociálních poměrů, měli ji rádi a nechali ji vystudovat. I proto jsem si jistá, že to pro mě udělá…

„Mami, ty ses snad opravdu zbláznila! Ne, to nepřipadá v úvahu, to by byl podvod!“ Trvalo mi několik dní, abych ji zpracovala a přesvědčila. Dalo mi to dost zabrat. Nakonec pochopila, že je to moje jediná šance, jak si našetřit nějakou tu korunu a splnit si svůj životní sen. Další příležitosti se opakovat nebudou.

V dobách socialistického zdravotnictví jsme velké platy neměli. Člověk tak akorát vyšel do výplaty a jednou za rok jsme jezdili na týden do Jugoslávie pod stan. Ač jsem přesluhovala po dosažení důchodového věku ještě sedm let, vypočítali mi celkem nízký důchod. Byt dva plus jedna z něj utáhnu, ale nemůžu si nijak